

PROGRAM

F. Schubert (1797–1828):

Sonatina za violino in klavir v D-duru, D. 384 (op. posth. 137/1)

Allegro molto

Andante

Allegro vivace

H. Berlioz (1803–1869):

Rêverie et caprice, romanca za violino in klavir, op. 8

F. Mendelssohn-Bartholdy (1809–1847), *prir. A. Jampolski*:

Rondo capriccioso za klavir v E-duru, op. 14

Andante

Presto

C. Saint-Saëns (1835–1921):

Sonata za violino in klavir št. 1 v d-molu, op. 75

Allegro agitato

Adagio

Allegretto moderato

Allegro molto

C. Saint-Saëns (1835–1921):

Introdukcija in rondo – capriccioso, op. 28

Introduction. Andante

Rondo. Allegro ma non troppo

NAPOVEDUJEMO

GRAJSKE HARMONIJE, III. koncert:

četrtek, 28. marec 2019, ob 20. uri

Grad Kromberk

TRIO METAMORFOZE

Liene Dobičina, *flavta*

Zane Jurčeva, *flavta*

Zane Rubesa, *klavir*

Nagrajenci 10. mednarodnega tekmovanja SVIRÉL.

Soorganizator:

Goriški muzej

Kulturni dom Nova Gorica
Bevkov trg 4
5000 Nova Gorica

T: 05 335 40 16
E: blagajna@kulturnidom-ng.si
W: www.kulturnidom-ng.si

GRAJSKE
HARMONIJE

Sezona VIII/2

NADEŽDA TOKAREVA VIOLINA LOVORKA NEMEŠ DULAR KLAVIR

četrtek, 21. februar 2019, ob 20. uri
Grad Kromberk

KULTURNI DOM
NOVA GORICA

Glasba

Galerija

Film

V opusu **Franza Schuberta** so tri dela poimenovana Sonatine. Domneva se, da je ta imena izbral dunajski založnik, ki jih je natisnil po skladateljevi smrti, Schubert pa jih je najverjetneje ustvaril kot Sonate. Založnik jih je tako imenoval zaradi njihove skorajda naivne preprostosti, ki je bila nepričakovana, če upoštevamo, da je takrat 19-letni skladatelj že ustvaril štiri simfonije. **Sonatina za violino in klavir v D-duru, D. 384**, je napisal hitro po svoji monumentalni Tragični simfoniji. Ljubkost te skladbe veliko bolj spominja na slog poznih Mozartovih Sonat kot pa na Sonate Beethovna, ki jih je Schubert občudoval. Sledi veliko bolj klasicizmu kot pa filozofsko kompleksnejši romantiki, h kateri se je Schubert v svojem кредu sicer nagibal.

Réverie et caprice je romanca za violino in klavir, ki jo je **Hector Berlioz** napisal leta 1841 na podlagi teme iz ene opuščene arije iz opere Benvenuto Cellini. Čeprav je skladba manj znano Berliozovo delo, pa je zelo dober primer, ki dokazuje neverjetno spretnost in s tem tudi nadarjenost Berlioza pri prirejanju vokalne glasbe v instrumentalne namene. Edino koncertno zasnovano delo v njegovem opusu v svoji romantičnosti nemalokrat priključuje v spomin glasbo iz simfonične drame Romeo in Julija. Réverie v prevodu pomeni sanjarjenje, fantaziranje ali sanjanje pri odprtih očeh. S tem naslovom so skladatelji poimenovali krajša dela, ki so v svoji naravi lirična, melodična in poetična. Caprice ali capriccio pa je skladba, ki nakazuje virtuozno delo, sestavljeno kot kolaž z izvajalsko različno zapletenimi deli.

Med številnimi izvorno oblikovanimi klavirskimi skladbami, ki zapolnjujejo opus **Felixa Mendelssohna-Bartholdyja**, ima **Rondo Capriccioso** z uvodnim stavkom Andante prav posebno mesto. Sodi med njegove najboljše klavirske skladbe in je skozi stoletja ohranil svojo popularnost. Sprva je to delo napisal kot klavirsko študijo in ji šele kasneje dodal uvodni Andante nekoliko mirnejšega značaja. Pri objavi skladbe je imel nemalo težav, ker je zahteval visok honorar. Nazadnje pa je le uspel s publikacijo, in sicer skorajda istočasno na Dunaju in v Londonu. V oblikovnem smislu je rondo instrumentalna skladba, ki se glasbeno vedno vrača na izhodiščno temo. Vmesni, prehodni deli pa so samostojne enote, ki se lahko ponavljajo ali pa se spreminjajo. Capriccioso v imenu nakazuje na virtuoznost, sijajnost in bravuroznost dela. Skladbo je napisal leta 1830, star 21 let.

Glasbeni slog **Camillea Saint-Saënsa** na eni strani opredeljuje pariška duhovitost, na drugi pa akademska resnost. Njegova zadnja dela so napredne umetnine, prežete z vplivi 20. stoletja, medtem ko so zgodnejša še romantična. Tako **Sonata za violino in klavir št. 1 v d-molu, op. 75**, kot **Introdukcija in rondo – capriccioso, op. 28**, sta deli, ki ju je napisal v zgodnejšem skladateljskem obdobju, ko se je že uveljavil. Vsako je posvetil enemu izjemnemu violinistu. Sonato, ki je skladba epskih razsežnosti in izkazuje veliko prepoznavne heroičnosti po Beethovnu, je napisal za belgijskega violinskega virtuozu in profesorja Martina Marsicka. Introdukcijo in Rondo Capriccioso pa je namenil prijatelju, španskemu virtuozu Pablu de Sarasateju. Napisal jo je tako, da je predstavljala temu mojstru violine velik interpretativni izziv. Sarasate jo je perfektno odigral in pogosto programiral, kar je vplivalo na njeno prepoznavnost ter priljubljenost. George Bizet in Claude Debussy sta to skladbo tudi priredila.

Rusko-slovensko violinistko **Nadeždo Tokarevo** kot predstavnico ruske violinske šole odlikujeta interpretacija z izrazito individualnostjo, plemenitostjo in širino ter sijajna virtuosnost. Študirala je na Moskovskem državnem konservatoriju P. I. Čajkovski (prof. Edvard Grača). V času študija je postala lavreatka več mednarodnih tekmovanj (prva nagrada na tekmovanju A. I. Jampolski (Penza, 1999), posebna nagrada na tekmovanju P. I. Čajkovski (Moskva, 2002), posebna nagrada na tekmovanju Marguerite Long – Jacques Thibaud (Pariz, 2002), leta 2003 druga nagrada na Paganinijevem violinskem tekmovanju v Moskvi). Imenovana je bila za najboljšo inštrumentalistko na Aprilskem pomladnem festivalu (Pjongjang, 2006). V letih od 1999 do 2012 je bila solistka Moskovske državne filharmonije. Sodelovala je z vsemi simfoničnimi orkestri Moskve in drugimi ruskimi orkestri. Igrala je v več kot tridesetih državah po Evropi, v ZDA, Izraelu, Turčiji na Kitajskem in Japonskem. Dvanajst let je bila izredna profesorica na Moskovskem državnem konservatoriju P. I. Čajkovski, od 2011 do 2013 na Državni klasični akademiji Majmonid v Moskvi. Predavala je na podružnici moskovskega konservatorija na Univerzi v Kuraški Sakuo (Japonska). V sezoni 2011/12 je postala koncertna mojstrica v Simfoničnem orkestru RTV Slovenija. Posnela je ves opus za violino in klavir Iva Petrića ter skladbe Nenada Firšta, Janeza Maticiča, Lojzeta Lebiča, Mihaela Paša, Janija Goloba in številnih sodobnih ruskih skladateljev. Koncertira tako solistično kot v komornih sestavih; nastopila je na Festivalu Ljubljana, v Narodnem domu Celje ter v okviru prireditve Prešernovega sklada, Društva slovenskih skladateljev, Društva Slovenija-Rusija in Slovenskega kulturnoinformacijskega centra na Dunaju. Z odmevnimi nastopi je igrala v abonmaju Kulturnega doma Nova Gorica in na Kogojevih dneh v Kanalu. Igra na violino Nicolaja Gagliana iz leta 1765.

Pianistka **Lovorka Nemeš Dular** se je izobraževala pri Dubravki Tomšič Srebotnjak in Marini Horak (na AG Ljubljana), Arbu Valdmu (Visoka šola za glasbo, Köln), Konstantinu Boginu (IESMUS, Bergamo). Zaključila je tudi študij muzikologije na Filozofski fakulteti v Ljubljani. Klavirsko igro je izpopolnjevala pri Leonidu Brumbergu, Jacobu Lateinerju, Igorju Lazku, Nikolaju Luganskem, Olegu Maisenbergu in Vladimirju Ogarkovu. Koncertira kot solistka, z orkestri in v različnih komornih skupinah v Sloveniji, na Hrvaškem, v Bosni in Hercegovini, Italiji, Nemčiji in Estoniji. V sezoni 2006/2007 je nastopila na treh recitalih ciklusa Pianissimo v organizaciji Evropskega združenja klavirskih pedagogov. V 2007 je nastopila kot solistka z orkestrom iz Chioggie na festivalu Musica in laguna v Chioggii (Italija). V 2008 je gostovala na konferenci EPTA v Talinu (Estonija). Leta 2009 je nastopila na festivalu Erika Satieja v Parizu ter na domačih festivalih (Veris Logatec, Artptuj Ptuj in Poletje v stari Ljubljani – Imago Sloveniae). Aprila 2014 je nastopala v klavirskem duu z Marino Horak (Grosuplje, Trst). Nazadnje je gostovala na festivalu Sarajevska zima v dvorani Bošnjačkog instituta v Sarajevu ter na Slovenskih glasbenih dnevih (Festival Ljubljana). Prejšnje leto je posnela ploščo Everterpi z deli skladatelja Žarka Živkovića. Poleg solističnih in komornih nastopov snema za RTV Slovenija, piše strokovne članke, se ukvarja z muzikološkim raziskovalnim delom ter poučuje klavir na Glasbeni šoli Grosuplje.

Metka Sulič